

De Haarlemse prog-rockband Taurus

Colofon

ISBN: 978 94 6365 090 8
1e druk 2018
© 2018, Dennis Plantenga

Uitgeverij Elikser
Ossekop 4
8911 LE Leeuwarden
www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

De auteur heeft zoveel mogelijk geprobeerd de rechten van de foto's te achterhalen. Dat is niet in alle gevallen gelukt. Mocht er iemand nog rechten menen te kunnen doen gelden op een van de foto's, dan kan die zich in verbinding stellen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

DE HAARLEMSE PROG-ROCKBAND TAURUS

DENNIS PLANTENGA

Inhoud

Prelude	7
Rondo	11
Een lesje leren	24
Uitvogelen	34
Ruggespraak	48
In de picture	62
Scarlet	69
Expansie	84
Witte rook	96
Terug bij af	107
Het leek gedaan met de koopman	120
Mag ik deze dans van u?	127
On air	136
Een brug te ver	146
Wisseling van de wacht	152
Luilak in Alkmaar	168
Op heilige grond	175
Nieuw elan	194
De fans	207
The final countdown	218
De Azië-link	224
Het mag geen naam hebben	240
Uit het leven gegrepen	250
Slotakkoord	262
Ook verschenen bij Elikser	272

PRELUDE

Een van de redenen dat ik dit boek heb geschreven, is de conclusie dat er geen beeldmateriaal van Taurus bestaat. Ik heb me suf gezocht op YouTube, maar het enige dat ik tegenkom zijn mensen die sprookjes vertellen met gekleurde tarotkaarten in hun hand. Waar ik wel tegenaan ben gelopen zijn een paar Zuid-Amerikaanse bands die zich ook Taurus plegen te noemen. Daarnaast zijn er allerlei afsplitsingen waarin het woord Taurus voorkomt, maar niets is *the real deal*, er is nooit een concert van ons gefilmd. Ik heb recentelijk nog twee fotoclips op YouTube geplaatst van de nummers *Meadow* en *The Farmers Battle*, maar dat zijn geen bewegende beelden.

Ik had de ijdele hoop dat er misschien iemand was die ons stiekem had gefilmd – zoals men tegenwoordig doet met smartphones – maar ik vond niet één opname. Dat klinkt bijna onmogelijk, maar in de jaren zeventig waren videocamera's alleen maar weggelegd voor de allerrijksten: mensen die zich in een Rolls-Royce verplaatsten, in een privéjet vlogen of een eiland op de Bahama's kochten. Wij gewone muzikanten hadden die luxe niet, wij maakten schrale foto's uit de losse pols en hadden geen benul van wat beeldmateriaal eigenlijk voorstelde. De fotografie stond in vergelijking met nu nog in de startfase; je kon geen digitale trucjes uithalen. Op een enkele uitzondering na hadden we geen professionele fotografen bij ons, nagenoeg al het beeldmateriaal werd geschoten met eenvoudige vakantietoestellen. Toch blijft het jammer dat we geen bewegende beelden van optredens hebben. Wij, als bandleiden, zijn daarmee de enigen die niet weten hoe wij visueel voor de dag kwamen. Daarom heb

ik geprobeerd ons bestaan een smoel te geven door ons te visualiseren via dit boek. Ik ben teruggegaan naar het eerste begin in de jaren zestig, toen popmuziek nog in de kinderschoenen stond en werd aangeduid als *beatmuziek*.

Ik heb dit boek geschreven vanuit mijn eigen perceptie: hoe ik voor het eerst met de progrock in aanraking kwam en wat mijn uiteindelijke pad naar Taurus werd. De andere bandleden hebben uiteraard een andere beleving gehad en hebben daarmee waarschijnlijk een andere visie. Het is maar waar je op let, en wat je je nog kunt herinneren natuurlijk.

Het is gebruikelijk dat je mensen pas aan het einde van een boek bedankt. Dat wil ik nu anders doen, omdat ik het in dit geval bijna een belediging vind. Om dit boek te kunnen schrijven, heb ik eerst een vijftal interviews gehouden met de bandleden en manager zelf. Ik had ze bijna vijfentwintig jaar niet meer gehoord of gezien, dus dat was een ervaring op zich. Tijd heelt alle wonden zeggen ze weleens, maar tijd doet ook wat met je bewustzijn; soms leek het wel alsof het slechts een paar weken geleden was dat we elkaar voor het laatst spraken. Wat me ook opviel was dat iedereen wel ergens een gat in zijn geheugen had: wat de een niet wist, kon de ander weer aanvullen. Namen, data, locaties; het werd een zoektocht in een labyrint van feiten, waarbij het niet zelden voorkwam dat de verkregen gegevens elkaar tegenspraken. Als ik een foutenmarge mag hanteren, dan kan ik met zekerheid garanderen dat alle info tussen de vijfennegentig en honderd procent accuraat is.

Daarom bedank ik *Martin Scheffer* voor zijn spontane reacties, anekdotes en foto's die hij ter beschikking stelde; *Jos Schild*, die als 'archivaris' met belangrijke details en flink wat foto's voor de dag kwam van toen ik allang niet meer in de band

speelde; *Rob Spierenburg*, die mij de werking van de *mellotron* uit de doeken deed en het verloop van diverse optredens verklapte; *Reino Zeulevoet*, die mij hielp met het technische gedeelte en de afloop ervan; en als laatste: manager *Dennis Celie*, die mij info verschaftte over de invloed van platenmaatschappij CBS en muziekuutgeverij April Music.

De namen van bands uit de progrock-scene die ik in dit boek behandel, zijn slechts een topje van een kolossale ijsberg. Het werkelijke aantal is veel groter dan dat, maar in dit boek richt ik me primair op Taurus. De namen die in het begin van het boek de revue passeren, zijn de bands waarmee ik me heb kunnen identificeren en waardoor ik geïnspireerd ben geraakt. Je zult zien hoe muziek een mens kan veranderen, hoe het je in je greep houdt en hoe je daarmee omgaat. De bands waar ik naar luisterde hebben mij gevormd tot de drummer die ik in Taurus was, en in zekere mate nog steeds ben.

Begin dit jaar was er een tv-uitzending naar aanleiding van het vijftigjarig jubileum van Paradiso. Tijdens de ruim twee uur durende documentaire passeerden vele muziekstijlen de revue, behalve die van de progrock. Ik was zo giftig als een slang die met zijn kop in een grasmaaimachine verstrikt was geraakt. Er is zelfs een boek van verschenen, maar ook daarin wordt met geen woord over progrock gerept: alsof het niet bestaat, alsof het Area 51 is, terwijl anno 2018 het genre nog altijd springlevend is. Dat bewijzen nieuwe bands, de vele – vooral Engelse – muziekmagazines, waarvan PROG momenteel het meest prominent is, en natuurlijk het aanbod op YouTube en Spotify.

En wat te denken van *Cruise to the Edge?* Vanuit Amerika

kun je een cruise maken met alleen maar progrock-bands aan boord die daar non-stop concerten geven. Er zijn nu vijf edities geweest en vanwege het grote succes is de planning van 2019 al rond. Op 4 februari vertrekt het schip uit Tampa, Florida, waar een rondvaart van vijf nachten plaatsvindt, met twee stops in Key West, Florida en Cozumel, Mexico. De bands die daar spelen? Ik noem er een paar: Steve Hackett, Mike Portnoy, PFM, Yes, Pendragon, Brand X, Spock's Beard, Fish, Enchant en nog vele anderen. Als je de vakantie van je leven wilt, kijk dan even op www.cruisetothedee.com.

Helaas kijkt men in Nederland heel anders tegen muziek aan, het genre progrock lijkt verketterd en uitgebannen; het lijkt zo langzamerhand wel een vorm van discriminatie. Daarom wil ik een lans breken voor de Nederlandse progrock-band Knight Area. Ga naar YouTube en klik ter introductie op de 8.14 minuten durende clip *Heaven and Beyond*. Dit prachtige nummer vertegenwoordigt alles wat deze muziek zo mooi maakt. Knight Area werd in 2004 opgericht, toen de video-camera's professioneel en betaalbaar werden voor de consument. Daar plukken ze nu de vruchten van en ze tonen met hun beeldmateriaal aan dat progrock wel degelijk bestaansrecht heeft.

Tegenwoordig wordt muziek steeds meer in hokjes geduwd, alles krijgt een label; eerst heette het symfonische rock, toen werd het prog-rock, daarna retro-prog en nu hoor je zelfs neo-prog. Ik trek me daar niets van aan en ga mijn eigen gang. Zolang ik me met muziek bezighoud, zijn er wat mij betreft maar twee soorten: goede en slechte muziek.

Dennis Plantenga

RONDO

De eerste keer dat ik met het genre progrock in aanraking kwam was in 1968, een jaar waarin steeds meer bands zich begonnen te manifesteren, de alternatieve pop zou je kunnen zeggen. Wij noemden het toen undergroundmuziek, een geheimzinnige term waarmee je alle kanten op kon, behalve de commerciële. Veel bands experimenteerden met geluiden die wij als onwetende luisteraar nog nooit eerder hadden gehoord. Bands als The Mothers of Invention en Pink Floyd waren er al serieus mee bezig, toen daar ineens The Nice opdook. Ik had op mijn vijftiende verjaardag een transistor-radiootje van mijn moeder gekregen en ik luisterde iedere avond vol verwachting in bed naar de nieuwste releases van bands. Dat waren nog de bekende commerciële popsongs, liedjes die je moeiteloos mee kon fluiten; van technisch vernuft of creativiteit was nog lang geen sprake. Alles wat je op de radio hoorde werd als zoete koek geslikt en op tv was het idem dito. Er werd geplaybackt, niets was echt. Niemand beheerste een instrument zoals het eigenlijk zou moeten. We werden met z'n allen gewoon in de maling genomen. Maar ja, wisten wij veel, hoeveel info hadden we eigenlijk? Ik was vreselijk trots op dat radiootje. Dat witte ding was iets kleiner dan een baksteen, maar het geluid dat het produceerde was voldoende om de muziek goed te kunnen beoordelen. Dat apparaat was mijn eerste elektronische bezit, het werd meteen mijn *lifeline* naar de muziekwereld. Ik raakte er zo aan verslaafd dat ik er dagelijks gebiologeerd naar zat te luisteren. Tegenwoordig lijden mensen met hun smartphone aan dezelfde ziekte. Het is de noviteit van het apparaat dat mensen zo nieuwsgierig maakt; ineens heb je al-

les binnen handbereik, ineens komt alles naar je toe. Ik dacht alles al gehoord te hebben en meende de markt wel te kennen, tot die ene avond, toen ik plotseling werd overvallen door een serie melodieuze waarvan ik bijna mijn bed uit rolde. Het was zo overdonderend en hypnotiserend, dat vanaf dat moment mijn muzikale perceptie compleet op de schop ging. En dat allemaal door één nummer: *Rondo*, het vlaggenschip van de debuut-lp *The Thoughts of Emerlist Davjack* van The Nice. Het werd opgenomen in de herfst van 1967 en zag begin 1968 het levenslicht. Mijn hersencellen lagen helemaal overhoop, ik bevond me in de *twilight zone*, alsof ik een hersenspoeling had ondergaan.

Rondo was een arrangement van jazzpianist Dave Brubecks *Blue Rondo à la Turk*, dat in de jazzversie toch anders klonk dan de versie die Emerson ervan had gemaakt. Dave Brubeck was toen wereldberoemd vanwege zijn hit *Take Five*: die werd zo genoemd vanwege de 5/4 maat waarin hij werd gespeeld. Sinds *Rondo* ging ik heel anders naar muziek luisteren. Ik had helemaal niets meer met commercie; wat die schijtlollige dj's op de radio bralden ging helemaal langs mij heen, vanaf dat moment zocht ik het lekker zelf uit.

The Beatles hadden op dat moment net de wereld veroverd met hun experimentele epos *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band*, The Who experimenteerde volop met hun lp *The Who Sell Out*, Pink Floyd lanceerde *The Piper at the Gates of Dawn*, maar niemand speelde zoals The Nice, zij waren in dat rijtje volstrekt uniek.

Rondo duurt acht minuten en zeventien seconden, dat waren de allesbeslissende minuten die mijn muzieksmaak voor de rest van mijn leven zouden bepalen. Alleen het intro al: een opzwellend basloopje van Lee Jackson, waarna drummer Brian Davison, gitarist David O'List en toetsenist Keith

Emerson gezamenlijk invallen. Als na 2.26 minuten David als eerste een solo op zijn gitaar inzet, gaan de alarmbellen meteen rinkelen. Omdat hij zo'n overdaad aan *distortion* gebruikte, was de solo niet om aan te horen. Het geluid was toen al slecht, maar anno 2018 klinkt het alsof een dronken stukadoor al het behang van de muren afscheurt; bovendien is het zo abominabel slecht gespeeld dat de enige optie is om de plaat meteen af te zetten of in tweeën te breken. Maar dan gebeurt het: als David het bevrijdende slotakkoord heeft gespeeld en ik op het punt sta de radio uit te zetten, begint na 3.38 minuten de solo van Keith Emerson. Wat dan gebeurt heeft vele monden doen openvallen; het is in feite de openbaring van de fusie van jazz, rock en klassiek, oftewel: de geboorte van de progrock.

Toen hij na 6.40 minuten zijn solo beëindigde en het nummer weer voortzette, bevond ik me al in een dichtgesealde cocon waar ik nooit meer uit wilde. Mijn muzieksmaak was bepaald, mijn antenne stond nu in de goede richting en vanaf dat moment ging ik op zoek naar meer muziek van die orde. Dat ontaardde in een maniakale zoektocht naar bands die rare geluiden produceerden, bands die qua sound afweken van de mainstream, bands die technische vaardigheden etaleerden die nergens anders werden vertoond en bands die melodisch boven alles en iedereen uitstaken. Alles wat ons door de radio werd voorgekauwd negeerde ik; sommige nummers konden wel door de beugel, maar over het algemeen ging het bij mij het ene oor in en het andere weer uit. De undergroundwereld had me helemaal in de tang genomen, er was geen ontsnappen meer aan. Het verschil met de gewone muziekwereld was gewoon te groot. Neem alleen al de lp-hoezen; hoe mooier het artwork, des te beter de muziek, althans, zo dacht ik er toen over. Er zijn heel wat keren

geweest dat ik een lp aanschafte op grond van de artisticeit van de hoes, terwijl ik niet eens wist wat voor muziek het was. Hoe abstracter ze werden geëtaleerd, hoe mooier ik het vond. Ik zag het als een vorm van kunst. Sommige hadden de allure van een schilderij, als je ze naast elkaar legde waande je je in een galerij. Het was dan ook niet zo onlogisch dat Salvador Dalí uiteindelijk mijn favoriete schilder werd.

Op het schoolplein hadden we het er druk mee: óf we spraken over muziek, óf we hadden het over Cassius Clay, de sensationele bokser uit Amerika die toen net de wereld had veroverd. Ik zat in Zandvoort op de Wim Gertenbach-ulo en ontwikkelde mezelf als een van de slechtste leerlingen uit de historie van die school.

Vanwege de vechtscheiding van mijn ouders begin jaren zestig, werd ik in diverse pleeggezinnen ondergebracht, waar ik maar moeilijk kon aarden. Mijn schoolprestaties leden eronder en ik zocht mijn heil in de wereld van muziek; daar vond ik troost, maar vooral veel inspiratie. Het is niet ideaal om opgevoed te worden in een vreemd gezin waar al kinderen aanwezig zijn. Het zijn je ouders niet, het zijn je broers en zussen niet, dus wat had ik eigenlijk met hen te maken? Die onrust spookte voortdurend door mijn hoofd, daarom vluchtte ik in die ándere wereld. Als bepaalde muzikanten statements maakten in een muziekblad, zoog ik die informatie als een spons op. Dat kwam bij mij beter binnen dan de mededeling hoe ik mijn vork diende vast te houden tijdens het eten bij zo'n pleeggezin.

Die zoektocht naar wonderlijke, experimentele geluiden, kreeg navolging op het schoolplein. Ik praatte daar met medeleerlingen over de muziek die ik ontdekte en ik zal nooit vergeten dat sommigen van hen speciaal voor mij op zoek

gingen naar lp's met buitenissige geluiden. Die combinatie van abstracte sounds en schilderkunst beïnvloedde mijn kijk op de wereld. In feite was ik bezig mezelf op te voeden, alleen had ik dat toen niet in de gaten.

Inmiddels kregen de lessen op school voor mij een andere dimensie door de komst van een nieuwe docent: Huib van Kampen. Hij was saxofonist bij de Haarlemse band Ekseption, die in die dagen flink aan de weg timmerde. Huib was een introverte, ondoorgrondelijke man, die met zijn donkergetinte brillenglazen wat gluiperig uit zijn ogen keek. Je wist nooit wat je aan hem had. Ik kon vanwege die bril nooit zien of hij boos of vrolijk was, hij toonde geen enkele expressie op zijn gelaat, oogcontact kon je daarom zelden met hem krijgen. Hij deed niet aan stemverheffing, dat sprak in zijn voordeel, maar door zijn stoïcijnse manier van doceren had hij toch een bepaald overwicht op de klas, waardoor niemand het in zijn hoofd haalde om rottigheid uit te halen. Zelfs ik niet. Ik weet nog goed hoe hij schoorvoetend met zijn debuutsingle *The Fifth* de klas binnenkwam. Naast het schoolbord stond een draaitafel op een bijzettafeltje opgesteld; Huib hoefde de plaat alleen maar uit zijn aktetas te halen en hem op te zetten. Omdat het de eerste keer was dat hij hem in het openbaar draaide, kwam hij een tikje zenuwachtig over. Maar voordat hij zijn openbaring aan ons liet horen, kwam hij met een onaangekondigde onthulling over hoe het intro van de plaat tot stand was gekomen. De opening *TA-TA-TA-TA* van het strijkorkest was gedaan met behulp van een 'geheimzinnig' kastje waar je melodieën uit kon toveren.

Dat was dan zijn uitleg. Hij vertelde het in Sesamstraattaal, maar geen hond wist wat hij bedoelde. Hij deed dat op een toon alsof hij met een glas wijn in de hand met zijn vriendin

voor de open haard zat te keuvelen. Maar toen we de eerste noten van het bewuste orkest hoorden, herkenden we het nummer meteen. Dat nam niet weg dat de hele klas nog steeds niets van zijn explicatie begreep.

The Fifth was een arrangement op de vijfde symfonie van Beethoven. De melodie kenden we allemaal, maar de uitvoering was een complete verrassing. Toen Huib hem afspeelde, leek hij zich enigszins te generen en hield daarom zijn hoofd omlaag.

Hij staaarde naar de grond om onze blikken te vermijden en wachtte geduldig af tot het nummer was afgelopen. Hij verreesde daarmee zijn verlegenheid, en misschien was dát wel de reden dat hij die moeilijke bril droeg, ik weet het niet; zijn ogen bleven moeilijk waarneembaar. Na afloop was er geen applaus, daar was de muziek te complex voor. Maar het maakte wel indruk, zoiets had een Nederlandse band nog nooit eerder gedaan. Desalniettemin bleef Huib wie hij was: afstandelijk en moeilijk te peilen.

Toch kwam er een dag dat ik hem op de kast kreeg en daarvoor kreeg ik een flinke straf. Ik weet niet meer wat ik toen geflikt had, maar tijdens het jaarlijkse schoolfeest probeerde ik hem op andere gedachten te brengen. Ter gelegenheid van dat feest had Huib geregeld dat Ekseption voor ons kwam optreden. De band imponeerde iedereen en ik kon het niet laten aan drummer Tim Griek te vragen hoeveel zijn drumstel had gekost. Tim praatte er met een enorme bocht omheen, maar besloot zijn betoog met de mededeling dat het ding hem tweeënhalfduizend gulden had gekost. Hij zuchtte en steunde alsof hij zojuist de Mount Everest had beklommen en veegde met een handdoek zijn bezwete gezicht af. Voor ons leerlingen was dit allemaal een ervaring om nooit te vergeten, het leek mij daarom het juiste moment om op

Huib af te stappen en te vragen of hij mijn straf wilde reduceren. De goede man had na een vermoeiende set net zijn saxofoon neergelegd, toen ik hem bedremmeld om clementie vroeg. Hij keek me aan met een gezicht alsof hij zojuist met zijn been in een berenklem was gestapt en weigerde resoluut mijn verzoek.

Achteraf was het nog een wonder dat ze voor ons hadden opgetreden. Vanwege hun succes toerden ze door heel Europa, ze hadden feitelijk helemaal geen tijd voor schoolfeestjes. Maar voor mij werden Ekseption en Huib steeds belangrijker, want ook zij hadden The Nice ontdekt. Ineens was er die alliantie met Huib: we hadden dezelfde idolen, we spraken dezelfde taal, maar hij had ook nog eens de middelen om er wat mee te doen. Ik herinner me goed dat ik een aankondiging in het Haarlems Dagblad las dat The Nice in Nederland ging optreden. Ik dacht meteen aan het concertgebouw in Amsterdam, of Paradiso misschien, maar nee, het werd Slikkerveer *of all places*.

Huib wist ervan en vertelde dat hij met de hele band het concert ging bezoeken. Toen hij na dat bewuste weekend die maandagmorgen weer voor de klas stond, keek hij ons aan met een blik alsof hij een augurkenpot vol speed had geslikt. Wat zich tijdens dat concert had afgespeeld, zou de band Ekseption volledig transformeren; hun huisstijl werd overboord gegooid en alle pijlen waren gericht op het gedachtegoed van The Nice.

De grote spil van Ekseption was op dat moment Rick van der Linden, een klassiek geschoold pianist die een conservatoriumopleiding had genoten en bovendien ervaring had met het spelen in jazzbands. Die mix van stijlen kwam hem goed van pas, hij beheerste de materie tot in de perfectie en paste het moeiteloos toe in hun nieuwe repertoire. Ekseption zou

door deze transformatie jarenlange roem vergaren, zowel in binnen- als in buitenland.

Keith Emerson van The Nice beheerste de klassieke stijl en jazzmuziek op een manier alsof het hem zomaar kwam aanwaaien. In tegenstelling tot Rick van der Linden had hij geen conservatoriumopleiding genoten; hij kreeg les van drie verschillende privéleraressen die hem op verschillende manieren zijn techniek hadden bijgebracht. Die mix van klassiek, pop en jazz had hij zelf ontwikkeld, het kwam uit zijn eigen ziel, hij was de eerste die het op die manier aanpakte. Critici zeiden dat het geleende stukken van grootmeesters waren die Emerson op sluwe wijze uitbuitte en verkrachtte.

Daar ontstonden felle discussies over; de kritiek kwam vooral uit de linkse hoek, die niet zo gecharmeerd was van fusion-projecten. Low budget popblaadjes als Aloha en Oor waren anti-Emerson, zij kozen voor het singer-songwriters genre. Ook Rick van der Linden moest het ontgelden; hij droeg plotseling een lange baard, zoals tegenwoordig bijna elke man doet, maar toen hij zich ook in tuinpakken tooide, kreeg hij al snel het predicaat 'nationale tuinkabouter' opgespeld.

Ekseption kreeg uit Den Haag concurrentie van de band Supersister. Die kwamen in 1970 met hun debuutsingle *She Was Naked* op de markt en zorgden voor een revolutie. Hun stijl was meer jazzy en minder klassiek; het deed denken aan de Engelse band The Soft Machine. Ik had toen heel wat discussies met mijn broer over de toetsenist van die band: Mike Ratledge. Mijn broer beweerde dat die beter was dan Keith Emerson en dat hun drummer, Robert Wyatt, een van de besten was in heel Europa. Tijdens die jaren tussen 1967 en 1970 had ik zo ongeveer met iedereen wel discussies en bonje over bands die op dat moment in the picture stonden.

De top veertig bestond niet, althans, dat vonden wij; die was bestemd voor het klootjesvolk, de ‘onwetenden’. Waar wij over spraken, daar hadden zij geen idee van, en het ergste was: het werd ook weggehouden van het grote publiek, ze mochten het niet weten, alsof het staatsgeheimen waren. Pas laat in de avond, als de meesten al in bed lagen, werd die undergroundmuziek in speciale programma’s gepresenteerd door een serieuze dj die er verstand van had. Als je daarnaar luisterde, kreeg je het idee dat je onderdeel was van een geheim genootschap. Het was tijdens zo’n programma dat het nummer *Rondo* van The Nice steeds werd gedraaid; er werd niet gelet op de lengteduur en er werd zeker niet in geknipt: alles draaide om kwaliteit.

Steeds meer bands kwamen het genre versterken, de vijver werd groter en groter. Als je specialistische lp’s wilde kopen, dan moest je bij Concerto in Amsterdam zijn. Die specialzaak in de Utrechtsestraat geldt nog steeds als *the place to be*; als een bepaalde release nergens te verkrijgen is, heb je bij hen de meeste kans hem te vinden. Bovendien kun je daar je oude cd’s of lp’s verkopen en is het tweedehands aanbod groot en interessant.

Zo maakte ik daar kennis met de lp *Underground* van The Electric Prunes, een Amerikaanse band die psychedelische rock maakte en net als The Nice zijn eigen weg zocht buiten het geplaveide pad van de mainstream. De opvolger van deze lp, *Mass in F Minor*, was een combinatie van gregoriaanse muziek, psychedelische pop en Latijnse gezangen. Door deze lp werd mijn interesse voor koorgezang aangewakkerd. Mijn vader was al jaren al gek van koren, dat kwam vooral door de Koninklijke Zangvereniging Mastreechter Staar. Als hun nummer *De twaalf rovers* op de radio klonk, liepen de tranen

over zijn wangen. Onze radio stond toen wegens plaatsgebrek onder de televisie op de grond. Wanneer *De twaalf rovers* door de speaker galmde, zakte mijn vader op zijn knieën en zette hij het volume in de hoogste stand. The Electric Prunes en De Mastreechter Staar zijn verantwoordelijk voor mijn latere liefde voor koren. Jaren later zou het unieke muziekinstrument de *mellotron* die verwerken, maar daar kom ik verderop in het boek nog op terug.

King Crimson behoorde eveneens tot de stal van de progrock. Ook deze band deed niet mee aan de topveertighype die toen in Nederland en Engeland de meetlat was van de popindustrie.

Met hun debuut-lp *The Court of the Crimson King* vestigden ze de aandacht van de progrock-liefhebbers, maar ze braken definitief door toen ze op 5 juli 1969 in het voorprogramma stonden van het gratis concert dat The Rolling Stones gaven in Hyde Park.

Ik vond dit een opmerkelijke combi: een ‘sex, drugs & rock & roll’-band die een psychedelisch gezelschap in z’n voorprogramma heeft staan. Dat schuurt en botst, lijkt me. Alsof je een gruwelijke horrorfilm bekijkt en daarna *The Sound of Music* opzet. Als je gitarist Robert Fripp met zijn briljetje op een kruk zag zitten, leek hij meer op een professor die de relativiteitstheorie van Einstein ging onthullen dan op een popmuzikant. Maar tijdens dat bewuste concert gebeurde juist het tegenovergestelde. De honderdduizenden toeschouwers sloten King Crimson in hun armen en daarmee bewees de band dat in een voorprogramma staan géén straf hoeft te zijn.

Een andere interessante band uit die periode was Family. Toen ik die naam voor het eerst hoorde zocht ik er geen progrock-band achter. Ik vond de naam wat burgerlijk klinken,